

vergoeden $\frac{1}{4}$ pCt. van het bedrag der onder toezicht der trustee uit te betalen coupons en aflossingen.

Het bedrag $f \ x$ stelt voor de annuïteit van ($f \ 1.000.000.—$ + de sub a bedoelde vergoeding aan de trustee) berekend over 50 jaren. Deze annuïteit is niet wiskundig zuiver berekend; het voor de berekening gebruikte percentage werd naar boven afgerond. De optelling van alle aflossingsbestanddeelen levert daardoor een hooger bedrag op dan de $f \ 1.000.000.—$ verhoogd met de sub a bedoelde vergoeding. Dit is den schuldenaar ontgaan, de trustee geenszins.

In de voorwaarden van uitgifte der leening is bepaald, dat de aflossing zal geschieden volgens een bij de uitgifte overgelegde tabel. Deze tabel is berekend op annuïteitsbasis naar een duur der leening van 48 jaren, terwijl de eerste twee jaren geen aflossing aan obligatiehouders verschuldigd zal zijn.

De eerste twee jaren van den looptijd der leening ontvangt de trustee dus de annuïteit x en betaalt aan obligatiehouders slechts de rente. In alle volgende jaren is de annuïteit x iets grooter dan de aan obligatiehouders verschuldigde rente en aflossing.

De trustee beschouwt telkenjare hetgeen zij meer ontvangt dan voor de betaling van coupons en aflossing der obligatieleening noodig is als haar winst behorende tot het boekjaar waarin de ontvangst plaats vindt.

Bij den controleerenden accountant rijzen tegen deze beschouwing bezwaren. Hij betwijfelt of hier wel sprake is van winst, omdat de schuldenaar aan de trustee de annuïteit voldoet als aflossing en rentebetaling op een totaal bedrag schuld, wel is waar samengesteld uit twee factoren ($f \ 1.000.000.—$ + vergoeding trustee) doch bij de aflossing niet splitsbaar op de wijze als de trustee dit doet. Mocht het meer ontvangen bedrag a winst zijn dan twijfelt hij of dit dan winst is van het jaar waarin de ontvangst is geschied, omdat de vergoeding betrekking heeft op alle diensten welke de trustee heeft gepresteerd, maar ook nog zal moeten presteeren.

Een zijner collega's meent dat de trustee niet anders deed dan zorgen dat zij de haar toekomende vergoeding geïncasseerd heeft, voordat er gevaar voor non-betaling door den schuldenaar gaat ontstaan en dat dus wat zij in de eerste jaren meer ontvangt dan betaalt wel zeker haar winst is. Voor verdeling van deze over meer jaren ziet hij geen reden, omdat de trustee jaarlijks nog haar $\frac{1}{4}$ pCt. provisie ontvangt benevens hetgeen haar toevloeit door het verschil in de annuïteiten, hetgeen n.z.m. voldoende is tot dekking der kosten.

Wat is Uwe meening?

T. K.

UIT HET BUITENLAND

Red.: W. BEIJDERWELLEN, J. E. ERDMAN,
CH. HAGEMAN en Drs. A. TH. DE LANGE

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Het New-Yorksche Beursbestuur en de Accountantscontrole

In het Juli-1933-nummer hebben wij mededeeling gedaan van de aanvullende eischen, welke het Bestuur van de New-Yorksche Beurs gesteld heeft aan Maatschappijen, welke om toelating tot de koersnotering van hunne waarden verzoeken en waarbij

controle der jaarstukken door onafhankelijke public-accountants als verplichting is gesteld. Thans is het rapport verschenen van de commissie voor de prijsecourant, houdende een advies aan het Beursbestuur, betreffende den omvang van de accountantscontrole en de verantwoordelijkheid van den accountant. Dit rapport is opgebouwd uit de antwoorden, verkregen op een zestal vragen aan de Maatschappijen, wier waarden op de New-Yorksche Beurs genoteerd worden, welke vragen door de accountants dier Maatschappijen moesten worden beantwoord. Drie vragen hadden betrekking op den omvang der controle en drie op de verantwoordingsmethode en den vorm der jaarstukken. De uit die antwoorden blijkende, algemeen aanvaarde principes zijn in genoemd rapport neergelegd. Hierdoor zal verkregen worden, dat de accountants van tot de notering toegelaten maatschappijen de verplichting hebben afwijkingen van die algemeene principes in hunne verklaringen te stipuleeren.

Ten aanzien van den omvang der controle was o.a. gevraagd of wordt voldaan aan de eischen neergelegd in „Verification of Financial Statements” (Uitgave Federal Reserve Board, Mei 1929). Naar aanleiding van de bedoelde vragen is bij de Commissie voor de prijsecourant een gezamenlijke brief ingekomen van negen groote accountantsfirma's (waaronder *Price, Waterhouse; Deloitte, Plender, Griffiths & Co.; Lybrand, Ross Bros & Montgomery*). Aan dezen brief ontleenen wij het volgende:

„We fully recognize the importance of defining the responsibility of auditors and of bringing about a proper understanding on the part of the investing public of the scope and significance of financial audits, to the end that their importance should not be underrated nor their protective value exaggerated in the minds of investors. This is the more necessary because the problem of delimiting the scope of audits or examinations is essentially one of appraising the risks against which safeguards are desirable in comparison with the costs of providing such safeguards. The cost of an audit so extensive as to safeguard against all risks would be prohibitive; and the problem is, therefore, to develop a general scheme of examination of accounts under which reasonably adequate safeguards may be secured at a cost that will be within the limits of a prudent economy.”

„We are in accord with the general concept of the scope of an examination such as would justify the certification of a balance sheet and income account for submission to stockholders which is implied in the reference to the bulletin „Verification of Financial Statements contained in the first question asked by the Exchange. That bulletin was designed primarily as a guide to procedure which would afford reasonable assurance that the financial position of the borrower was not less favorable than it was represented by him to be; and as the bulletin explicitly states, it was not contemplated that such an examination would necessarily disclose understatements of assets (and profits) resulting from charges to operations of items which might have been carried as assets, or defalcations on the part of employees.

„This latter point is particularly applicable to financial examinations of larger companies which, generally speaking, constitute the class whose securities are listed on the New York Stock Exchange. Such companies rely on an adequate system of internal check to prevent or disclose defalcations and independent accountants making a financial examination do not attempt to duplicate the work of the internal auditors.

„The bulletin, Verification of Financial Statements, to

„which reference has been made, was, as was clearly pointed out in the first edition, framed to fit the case of borrowers engaged in business on a relatively small or mediumsized scale. It was recognized in that bulletin (see paragraph 131 of the present edition) that an effective system of internal check would make some portions of the procedure outlined in the bulletin unnecessary. Naturally, the larger a corporation and the more extensive and effective its system of accounting and internal check, the less extensive is the detailed checking necessary to an adequate verification of the balance sheet. Since companies listed on your Exchange are among the larger corporations, it is in general true that the procedure in examinations of annual accounts is less detailed in the case of those companies than in the class of cases which the framers of the bulletin had particularly in mind. It is, however, true, we think, that the examinations made by independent auditors in such cases, coupled with the system of internal check, constitute at least as effective a safeguard as is secured in the case of smaller corporations having a less adequate system of internal check, in the examination of which the procedure outlined in the bulletin has been more closely followed.

„The ordinary form of financial examination of listed companies, in so far as it relates to the verification in detail of the income account, is not, we believe, so extensive as that contemplated by the bulletin. To verify this detail would often be a task of a very considerable magnitude, particularly in the case of companies having complex accounting systems, and we question whether the expense of such a verification would be justified by the value to the investor of the results to be attained. The essential point is to guard against any substantial overstatement of income, and this can be reasonably assured by the auditor satisfying himself of the correctness of the balance sheets at the beginning and end of the period covered by his examination, and reviewing the important transactions during the year.

Het rapport van de Commissie voor de prijseourant zegt van de boven aangehaalde punten het volgende:

„Your committee is satisfied that the detailed scrutiny and verification of the cash transactions of large companies can most efficiently and economically be performed by permanent employees of the corporation, particularly to-day, when bookkeeping is to so large an extent done by mechanical means, and that it would involve unwarranted expense to transfer such work to independent auditors or to require them to duplicate the work of the internal organization. Your committee, however, feels that the auditors should assume a definite responsibility for satisfying themselves that the system of internal check provides adequate safeguards and should protect the company against any defalcation of major importance. Unless so satisfied, the auditors should make clear representations on this point— in the first place, to the management, and in default of action by the management, to the shareholders. Your committee also suggests that this limitation on the scope of the audit, though an entirely proper one, should be specially mentioned in the common form of audit report.

„Turning to the second limitation on the scope of audits as outlined in the Federal Reserve bulletin, the accountants indicated that, generally speaking, their examination of the income or profit and loss account was perhaps less extensive than the procedure contemplated in that bulletin. The classi-

fication of the income or profit and loss account is clearly a matter of great importance to investors. Whether income is of such a nature that it may reasonably be expected to recur, or is of an exceptional character, is often a vital consideration in the appraisal of an enterprise, and failure to make such distinctions clear in annual account is one of the defects to which the Exchange has had to call attention most frequently in the accounts of listed companies.

„The committee recognizes that it is neither necessary nor reasonable to hold auditors responsible for minor errors in classification, or to ask corporations to incur the expense of examinations such as would justify the acceptance of such a responsibility. Auditors should, however, in addition to satisfying themselves that the net income reported is not overstated accept the burden of seeing that the income received and the expenditures made are properly classified in so far as the facts are known to them or are ascertainable by reasonable inquiry. For instance, when non-recurring income, shown separately on the books, is merged with recurring income in the annual accounts, or when items properly chargeable against current income are charged against surplus or reserve, the facts are bound to come to the attention of the accountant who makes even the most cursory examination, and he should not certify without a clear qualification accounts in which anything of this kind has been done.”

Daar ook in Nederland de meeningen omtrent de al of niet toelaatbaarheid van het steunen op de interne controle wanneer die aan bepaalde eischen voldoet, nog altijd sterk uiteen loopen, moet uit de boven aangehaalde passages worden opgemerkt:

1e. dat van de zijde van de New Yorksche Beurs, in hoofdzak sprekende namens het beleggende publiek, eene vermelding in de accountantsverklaring wordt wenschelijk geacht, wanneer de public-accountant zich bij zijn controle heeft verlaten op de uitkomsten van de interne controle;

2e. dat de verantwoordelijkheid, die de controleerende public-accountant kan aanvaarden voor de juistheid van de in de Winst- en Verliesrekening gegeven voorstelling der resultaten, moeilijk met de verlangens van de beleggers in overeenstemming is te brengen, wanneer de public-accountant is afgegaan op de uitkomsten van de interne controle.

Ook ten aanzien van enkele andere kwesties staan in de boven aangehaalde stukken lezenswaardige opmerkingen. Uit een en ander blijkt wel sterk, dat de vraag van de zijde van het beleggend publiek wel degelijk uitgaat naar een accountantsverklaring, waarvan het weet wat ze beteekent. Nog niet zoo lang geleden heb ik enkele mijner Hollandsche collega's daarover hun twijfel hooren uitspreken.

(The American Accountant, November 1933)

v. R.

Accountancy en Psychologie

In het nummer van „The Accountant” van 25 November 1933 is het verslag van een lezing opgenomen, gehouden door een psycholoog over psychologische factoren bij Accountancy.

Er worden hierin eenige opmerkingen gemaakt, die op zichzelf zeer zeker niet nieuw zijn, doch waarop nog weleens de aandacht mag vallen.

De eerste opmerking betreft de beroepskeuze. Accountancy is een beroep dat voor vele ouders een groote aantrekkingskracht

bezit, daar men meent, dat men op deze wijze een behoorlijk inkomen kan verdienen. Tevens biedt het beroep een goede sociale positie. Men heeft echter slechts een vaag idee, waaruit de werkzaamheden van den accountant bestaan. De zoon, die in vele gevallen er niet veel meer van afweet dan zijne ouders, begint te studeren en eerst bij het werk in de praktijk ondervindt hij zijn eerste teleurstelling.

Het verdient dan ook aanbeveling er zooveel mogelijk voor te waken, dat zij, die dit beroep, dat zulke scherp omlijnde en zware eischen stelt, kiezen, ook werkelijk hiervoor den goeden aanleg bezitten.

De tweede opmerking betreft het laten verrichten van routinewerk. Dit werk heeft nut uit een oogpunt van discipline, doch men loopt de kans, dat men door te veel discipline alle initiatief en aspiratie doodt. Dit is een groot gevaar, vooral bij groote accountantskantoren, waar men de assistenten kan specialiseren voor gelijksoortige bedrijven, zoodat deze hun werktijd bijv. moeten verdeelen tusschen twee verschillende bedrijfsgroepen. De assistent wordt zonder twijfel uitstekend geschikt voor dat soort werk, doch zijn blik blijft te beperkt.

Er gaat een groot verschil bestaan tusschen zijn studie en de praktijk; hij heeft geen gelegenheid zijn kennis in praktische daden om te zetten.

Het verschil tusschen theorie en praktijk is fnuikend, daar het hem er toe kan leiden, later een administratie op te zetten, die er op papier goed uitziet en die geheel logisch is opgezet, doch waarbij in de praktijk blijkt, dat de verantwoordelijkheid geheel op de verkeerde schouders is gelegd of waarbij te veel gewicht is gehecht aan de betrouwbaarheid van een bepaalde schakel in de keten.

The Rivals

Uit „The Accountants Journal, New Zealand”.

An accountant is a man who knows a very little about a great deal and keeps on knowing less and less about more and more until he eventually knows practically nothing about everything.

A banker, on the other hand, is a man who knows a great deal about very little, but goes on knowing more and more about less and less until he knows practically everything about nothing.

Accountants en Reclame

Zoals bekend mag worden verondersteld, is het den Engelschen accountant, lid van een der vooraanstaande vereenigingen, verboden advertenties te plaatsen of op andere wijze de publieke opmerkzaamheid te trekken. In het nummer van „The Accountant” van 9 December 1933 is een artikel opgenomen van de hand van Mr. Hill over de etiquette van het beroep, waarbij hij de bestaande in acht te nemen regelen verdedigt. In een hoofdartikel van de redactie wordt naar aanleiding van genoemd artikel het volgende omtrent adverteeren opgemerkt.

Het wordt algemeen als juist erkend, dat individuele advertenties uit den booze zijn. De vraag blijft echter, of een beroep, dat zichzelf veroordeelt zijn licht onder een korenmaat te zetten en te wachten totdat het publiek zijn verdiensten ontdekt wel in den lijn van de moderne bedrijfsopvatting handelt. Er valt op te merken, dat veranderingen bij de meest conservatieve lichamen hebben plaats gehad, die onze voorouders in verbazing zouden hebben gebracht. In dit verband merken wij op, dat de Londense Effectenbeurs en zelfs het Britsche gouvernement door advertenties de aandacht trachten te trekken.

Is hier voor den accountant een moraal uit te trekken? Eenige leden hebben reeds een beroep gedaan op het Institute om een algemeene reclamecampagne op te zetten. Dat aan dezen oproep niet is voldaan door de „Council” beteekent, dat groote bezwaren hieraan zijn verbonden. De kostenfactor is van belang, doch geeft niet den doorslag. Men moet echter inzien, dat een zaak, waarover men wil adverteeren juist omschreven moet kunnen worden. De eerste moeilijkheid, waarop men nu stuit is aan te geven voor welke personen men gemeenschappelijk adverteert. Is de inhoud der advertenties te algemeen, dan heeft men de kans de cliënten naar hen te drijven, wier beroepsopvattingen juist tegengesteld aan het publieke belang zijn. Wordt het doel nader omschreven dan loopt men het risico, dat de overige vereenigingen ook advertenties gaan plaatsen, waarbij het publiek alleen kan ervaren, hoe verdeeld de accountants tegenover elkaar staan.

Indien het Institute hiertoe zou overgaan, dan zou menigen met spijt toezien, hoe alweer een nieuwe slagboom wordt geplaatst op den weg van een eventueel samengaan van de leidende vereenigingen, hetgeen nog steeds een ideaal is, hoe ver het ook verwijderd lijke te zijn.

CH. H.

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFT-LITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

Redactie: Mejr. Dr. R. PHILIPS en Drs. G. L. GROENEVELD voor bedrijfseconomie en J. P. DE HAAN en J. C. SPANGENBERG voor accountancy

A. ACCOUNTANCY

I. ALGEMEEN

Referaten voor het 4e Internationale Accountantscongres te Londen

De referaten en de gehouden discussies zijn volledig opgenomen.
A I *The Accountant* 22 Juli, 5, 12, 19, 26 Aug., 9, 16, 23, 30 Sept. 1933

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

The risks of the accountancy profession

Reynolds, T. B. — Aan de hand van meerdere gevallen uit de praktijk behandelt schrijver bovengenoemd onderwerp.

A II 1 *The Accountant* 14 October 1933

Classification of accountancy-services

Redactie. — Gegeven wordt een afschrift van de publicatie van de New-York State Society of Certified Public Accountants, in welke publicatie een nauwkeurige specificatie wordt gegeven van de verschillende werkzaamheden, die het accountantsberoep omvat.

De onderverdeling is als volgt: het gedetailleerde onderzoek; het onderzoek naar de finantiële positie in verband met uitgifte van aandelen, enz.; het onderzoek naar de finantiële positie als balansonderzoek; de controle van speciale rekeningen, als: kas, effecten, loonen en kostprijs; diverse werkzaamheden.

In een hoofdartikel in hetzelfde nummer wordt er nog de aandacht op gevestigd, dat het doel van deze publicatie is, het Amerikaansche publiek voor te lichten.

A II 1 *The Accountant* 15 April 1933

Eenige opmerkingen over den Wirtschaftsprüfer

Dijk, C. van — In dit vervolgartikel behandelt schrijver: „Kann der Wirtschaftsprüfer zugleich Wirtschaftsberater sein?”

A II 1 *Maandblad v. Accountancy en Bedrijfshuishoudkunde* Juli 1933

New-York society reports on C. P. A. law violations

Redactie. — Gegeven worden meerdere gevallen, behandeld door den „Raad van Tucht” van de N.Y. State Society of C. P. A. Ook de voorgestelde wijzigingen in de wettelijke regeling zijn vermeld.

A II 4 *The American Accountant* Augustus 1933